

L'Estat Català ★

PUBLICACIÓ DE ORIENTACIÓ NACIONAL

Direcció: FRANCESC MACIÀ, Diputat

Redacció y Administració:

FEDERACIÓ DEMOCRÀTICA NACIONALISTA

1 Sant Honorat, 7, pral.

En què quedem?

Té la paraula "Acció Catalana". Des del mes d'agost, que's publicaren uns editorials a les planes de "La Tralla", referents a la formació del front únic nacionalista. Aquests editorials eren inspirats per altres que havien sortit en les planes d'"Acció Catalana", i en ells es manifestava, d'una manera clara i alhora molt cordial, el criteri dels nacionalistes radicals en ço que feia referència a la unió de tots els patriotes.

"Acció Catalana" que fins en re-produí un, de llavors ençà ha emmudit i el més absolut silenci ha respost al patriòtic anhel dels nacionalistes radicals.

Ultimament es prometé al senyor Macià una contesta sobre aquest assumpte, que tant d'interès té per a la Causa de la Pàtria.

"Acció Catalana", que demostra una activitat

digna competidora d'aquelles activitats electores de la "Lliga", no ha pogut respondre encara.

Es que tenim d'esperar, entrar en període electoral per a parlar-ne? Si així fos; què no s'es-

peranci massa en aquest sentit de nosaltres. Nostra vocació no precisament és la del bon elector que's lleva dematí.

Cal parlar, perquè al poble ja se l'ha enganyat abastament i l'Unió Catalana i Federació Democràtica Nacionalista exigeixen llealtat i no complaciments tortuosos.

EL CONCURS DE BESTIAR DE LA SEU D'URGELL

Prova innegable de l'amor espanyol a Catalunya

I cal tenir present que el valor d'un entusiasme bèl·lic, pot esdevindre tan aprofitable per l'enemic comú, com per l'obstacle casolà.

I diem això, no per interès de sector, sinó per disciplina que tots devem a la Pàtria.

De la nostra conducta, no serà el bon elector, sinó el bon patriota qui la jutjarà.

L'ESPANYOL

L'espanyol — comencem per la definició, és el castellà i els homes d'altres terres que com el castellà pensen, — constitueix, indubtablement, l'individu més senzill i alhora paradoxal de tota Europa.

L'espanyol, és l'home que resol els problemes pels extrems. No trobareu en ell la mentalitat racionalista que ha informat els pobles europeus de des del Renaixement; no hi cerqueu tampoc aquells intents jurídics que en digna competència tractaven d'implantar les nacions en l'Edat mitjana.

L'espanyol és l'home primitiu per excel·lència. Veu, solament, amb els seus ulls: rebutja els aparells òptics. Pensa amb la seva mentalitat: desprecia el pensament d'altri. Viu la seva vida; no posseeix el sentit d'eternitat. Menja per la seva gana: desconeix el rebost. Parla per la sonoritat, no per expressar idees.

La psicologia de l'espanyol és la més diferenciada d'Europa, i la menys estudiada. Pels psicòlegs que fan psicologia a la inversa, és a dir, que estableixen igual magnitud per l'efecte que per la causa, l'espanyol és un dels homes més grans del món, havent-se'l comparat al romà i a l'anglès.

Res de més equivocat. L'ésser curt de vista porta l'espanyol lluny, a Amèrica. El rebutjar tot altre pensament que el seu, feu que instituís la Inquisició. El carèixer de sentit d'eternitat, determinà l'aparició dels místics. La manca de previsió el feu pobre fins i quan disposava de les immenses riqueses americanes. La pobresa d'idees ha sigut coberta per l'ampulositat de la paraula.

L'extrema senzillesa de l'espanyol ha sigut interpretada com una grandiositat. Jamai en el començament d'un acte, en els inicis de una empresa, trobareu el menor signe de grandesa. La força instintiva ha regit sempre l'espanyol.

L'espanyol no anà a Amèrica per provar si al cap de quatre segles parlarien la seva llengua seixanta milions d'habitants, ni hi va anar a cristianitzar, ni a portar una civilització. Les crides del "banderín de enganche" no prometien més que el botí i la riquesa en pocs mesos.

Sota la Inquisició no existia ni del

religiós, ni voluntat de unificació religiosa, ni intent de depuració teològica. Els actes són més clars que la literatura. En tota la història de la Inquisició sura l'afany d'apoderar-se de les riqueses dels jueus, dels moros, dels jueïssants i de totes les persones riques.

El misticisme espanyol és tot carn; no hi ha en ell ni una gota de substància nerviosa. La carn té també la seva ploma; un escrit pot ésser purament vegetatiu, sensual o intel·lecte. La carn, expressió la més alta de la vida que fineix en l'individu, és la causa del misticisme espanyol. El misticisme espanyol careix de sentit d'eternitat.

La misèria de l'espanyol és tan proverbial com la seva fanfarroneria de riqueses. En cap més llengua del món hi han tantes expressions per a designar que no s'és pobre, i cap poble del món pot oferir una pobresa tan continuada. La riquesa immoble ha sigut per l'espanyol sempre despreciada, tot allò que no podia portar damunt seu, que ell no podia gastar — forma material del pur individualisme, de la curtedat de vista, de la manca de sentit d'eternitat — no li mereix cap estima. Apoderar-se de l'or dels americans, la riquesa dels jueus, la producció de les colònies, la suor del treball d'altri ha sigut l'objectiu de les seves activitats.

Cervells desconeguts per la gimnàsia no poden, certament, elaborar idees, però unes vocals clares, seques i dures allargant-les un poc, de lluny poden semblar sonores. La larinx suplirà el cervell; la parrafada tancarà la pobresa mental, i pels badocs tot això devindrà eloqüència.

L'espanyol és paradoxal i paradoxal tot lo espanyol. Va a Amèrica per despollar-la i Amèrica se li torna un país que enriqueix a la seva innumerable descendència. Per a expoliar als jueus i als moros provoca una absoluta unitat religiosa que el deslliura de les guerres religioses que més tard hi hagué a Europa. La Inquisició impossibilitant els estudis teològics i filosòfs la carn fa de cervell i apareixen els místics. Posséint tot l'or del món, és l'home més pobre de la terra. Si l'oïent no pot escoltar idees queda embadalit per una xarxa de paraules.

En política la senzillesa i la parado-

xa de l'espanyol no poden ésser més demostratives. L'esperit unilateral, que és una manifestació de senzillesa, domina tota la política.

Davant del casament de Ferran i Isabel, l'espanyol no hi veu més que dues corones reunides. Però després troba, amb la seva innata senzillesa, que la Natura ha procedit molt malament no fent que tots els homes de la terra no siguin espanyols. Per ell — sempre amb la seva senzillesa — no hi ha res més fàcil que ésser espanyol. I també amb la seva senzillesa no arriba a comprendre el per què l'altra gent no vol ésser espanyola. A París jo vaig conèixer un castellà que estava indignat perquè els francesos no volien enraonar espanyol.

I aquesta terrible senzillesa és l'origen de les conquestes. L'espanyol senzill, curt de vista, sense pensament polític, sens idea del que era una colònia, devé per la seva paradoxal senzillesa l'home que té més colònies del món.

Considerant enemics als pobles federats per l'oposició que mostraven en ésser espanyols, acaba per devenir entre ells l'hegemonia i els assimila, si no tots a quasi tots.

L'espanyol no ha tingut mai un pensament polític, ni cap pensament d'altra mena. La història de l'intel·lecte es pot escriure sens la més lleu col·laboració del espanyol. En canvi, una pila de repúbliques parlen una llengua que no és filla del pensament.

Sense pensament polític l'espanyol va fer una política. Sense política, l'espanyol va perdre tot un món.

Però tot te fi. La senzillesa i la paradoxal han mort per l'espanyol. Un diari de Madrid, "A B C", ofereix una proposició inaudita als catalans, la qual proposició romp sobtadament amb la tradició espanyola.

L'espanyol ofereix als catalans la independència sense vessament de sang. Es pot creure això? L'espanyol que no ha sofert cap separació que no anés acompanyada de sang i foc, que encara tothom recorda a propòsit de Cuba i Filipines la frase de "el último soldado y la última peseta", que actualment es dessagna al Marroc, es pot creure que estigui disposat a renunciar gratuïtament Catalunya?

L'ESTAT CATALA

En patologia mental es diu que quan un vell canvia sobtadament i ràpida la seva actuació o manera de pensar, que la mort no és llunyana.

Però en política es diu també que les paraules i els propòsits exposats per l'enemic, poques vegades són verídics.

Catalans, amics meus! Tenir les armes no vol dir haver-ne necessàriament de fer ús. Però estar armat i disposat a morir, si és precís, per a defensar uns drets que no caduquen, per defensar la llibertat dels catalans i de llur pàtria, això pot ésser per l'enemic l'argument més formidable per a convertir una maquiavèlica estratagema en un desig de sencera pacificació.

Tingueu present, oh, catalans! que de la discussió sens armes solament Catalunya n'ha conseguit una sistemàtica sordera a les seves demandes, o bé un escarni, una befa o un insult.

D'aquí endavant, "caríssims" enemics, no hi haurà un sol parlamentari civil; la condició de militar serà indispensable pels catalans que hagin de tenir tractes amb els espanyols.

Respecte a què la guerra comenci o no, depen de que la proposició separatista de "A B C" sigui sincera, i prompte el posar-la en pràctica.

La nostra arma, és el nostre propi dolor.

Gandhi.

COMENTARIS

AFIRMACIONS

Nosaltres afirmem el nostre dret a viure la pròpia vida nostra, sense limitacions de cap mena; afirmem la irreductibilitat del nostre nacionalisme, concretant el nostre pensament en la fórmula per la nació, l'estat, organisme propulsor de ses energies, forma exterioritzada de la seva característica nacional, per la qual fou, és i serà. Per a la necessitat d'integrar i matitzar un comú denominador de tot el nostre poble, el nacionalisme íntegre, l'Indepen-

dència Nacional, afirmem la obligació de renacionalitzar pregonament les múltiples varietats que són la gamma d'una cosa essencial, única, el Poble de Catalunya.

Per damunt de les qüestions de forma, adjectivals, per les quals nosaltres també propugnem, afirmem la superioritat del principi ètnic, cultural, de civilització, la Nacionalitat.

Afirmem el nostre dret indiscutible, immanent, immediat, a la nostra total lliberació, a la concreció definitiva de la Pàtria en l'Estat, de la Pàtria Catalana, en l'Estat Català; fórmula màxima per la qual nosaltres aspirem a tindre vot i veu en el concert universal dels pobles. Entenem la nostra Llibertat sense limitacions que privin el desplegament de ses condicions naturals, específiques; rebutgem, per lo tant, la teoria del pacte, la fórmula federativa, quan significa promissquitat entre pobles antípodes. Aspirem a que nostra llibertat sia il·limitada, perquè creiem que els atributs exteriors responen a les modalitats internes del pensament, del sentiment i la volició; i perquè no volem fer deïlla d'aquestes atribucions que ens caracteritzaran com Estat, a influències externes, a influències que no sien una superació de la nostra actual cultura; admetriem l'arbitratge internacional, mes no el pacte federatiu, propici a la represa d'un sistema d'assimilació, enc que sia exterior, superficial, a la intervenció d'elements estranys en el guiatge de les fórmules exteriors de nostres condicions bàsiques.

Afirmem que erem, som i serem, contribuïnt i propugnant per la diversitat, allunyant-nos de tota cultura i influència no superior ni nostra; volem endinsar-nos en les pregoneses de la nostra ànima per a treure'n les conseqüències que emmenaran, enlairaran i faran valor, nacional i universal, de les específiques condicions del nostre pensament.

Afirmem la varietat existida i existent, volem ésser nosaltres, volem la recreació de Catalunya com miratge de la seva ànima i entenem, per lo tant, la necessitat humana de rebutjar tota forma de política nacional que no sia derivada

d'un nacionalisme íntegre, que afirmi la superació; de tota norma de política de donació, de contribució, d'ajut estatal, com no sia el nostre o l'humà.

Afirmem que la nostra llibertat és substantiva, que no està vinculada a la progressió o decadència d'una altra; els seus plets i les seves conseqüències no ens interessen, en som simples espectadors; volem i treballem per la nostra total deslliurança fonamentant-nos en un egoisme nacional, el mateix que ha propulsat les activitats dels altres nuclis nacionals o híbrids, per a sotsmetre'ns a un tutelatge indigne, d'esclava eixcorquesa.

Afirmem la confiança en nosaltres i en els principis lliberals, fills de la consideració subjectiva de la política catalana, per a esventar la visió no entelada de la llibertat nacional, obra comuna de totes les classes que constitueixen la Pàtria, de tots els estaments, de totes les divisions, odis i rancúnies del moment.

Afirmem, per ço mateix, la garantia nostrada d'una Catalunya lliure i lliberal, sense importar-nos actualment l'obra partidista de sector, de classe, que creiem, amb tot, afirmativa i necessària, per una obra general, de tots i per a tots: l'Estat Català.

Afirmem la necessitat d'un sentit nacional, director del nostre pensament cap a una plenitud propera, en tots els partits, en tots els estaments, en les conjuncions diverses d'obrers, en el comerç, indústria, art, literatura, etc., que dongui el resultat afirmatiu d'una Catalunya plena, això és la nostra consideració; lluny de nosaltres tot acte d'afavoriment dels uns en perjudici d'altres; treballem, com suara deïem, en la renacionalització de Catalunya, en fer de la seva Llibertat substància, causa, tot i servant el caire particular de la nostra visió de la Catalunya de demà i propugnant per a aquesta.

Afirmem del nostre nacionalisme un digne coronament, cimall de totes les aspiracions, camí dreturer vers la superació de la personalitat actual de Catalunya: l'Estat Català; plasmació definitiva de les energies latents en la raça, dels mil aspectes i caires del seu viure, or-

ganisme superior als partits i als estaments que concretarà la nostra afirmació de vida pròpia i fixarà la política dirigent de la Catalunya de demà.

Les pàtries no són nacions, fins que arriben a ésser una plenitud viventa.

Heu's aquí com les pàtries arriben a nacions.

Heu's aquí la diferenciació del fet orgànic, sense perfecció ni transcendència social. Però quan la Pàtria esdevé Nació, quan té consciència perfecta del seu voler o coneix la seva vàlua, quan ha perfeccionat totes les seves activitats i cerca els mitjans d'adquirir aquesta personalitat, **LLAVORS LA PATRIA SENT NECESSITAT DE PROGRESSAR UN POC MES I LLAVORS TE NECES-SITAT D'EXISTIR AL MON I ESDEVE ESTAT.**

Dr. Martí i Julià

Lletres obreres

Amic B.: Tots els companys que simpatitzem amb la causa de la llibertat de la nostra Pàtria i estem disposats a complir amb el deure immediat de treballar decididament i orgullosa per al reconeixement o esbandiment de la llengua catalana dintre de les organitzacions sindicals, — seguint els raonaments que t'exposava en la meua lletra anterior, — és necessari que posem totseguit mans a l'obra, duent a la realitat les nostres aspiracions. Ja vareig dir-te que pensar amb el triomf immediat, ho reputo una infantivolea. Cal acontentar-nos, doncs, amb el petit goig de les modestes victòries parcials i procurar que aqueixes sien freqüents i lo més sòlides possible. En una paraula, no podem en aqueix cas concret deixar d'ésser oportunistes.

Així, m'atreveixo a exposar-te un senzill pla de combat que tu i els altres companys que simpatitzin en l'obra de recobriment de la nostra personalitat nacional podreu ampliar, si ho estimeu necessari, però que tots plegats devem començar a posar en pràctica des d'ara mateix.

Es d'una facilitat encantadora. Produir-nos, manifestar-nos sempre en la nostra amada paraula catalana en totes les nostres activitats socials! I res més. Te sembla poca cosa? Veuràs la transcendència del fet; la importància i extensió que assolirà a no trigar molt de temps.

Tu, jo, aquell i aquell altre, hem ocupat més d'una vegada càrreges en les directives de les nostres organitzacions. Unes vegades ho hem considerat únicament com una càrrega fadigosa i forçada; altres, els hem desempenyat ben gojosos. Però no mai hem volgut o hem pensat en caminar sortint de les rodes seculars, en trencar els motllos consagrats. Actuant de secretaris, de comptables, de presidents, en llengua forastera, — fent-li, és clar, un flac servei, — hem redactat les actes, les comunicacions, circulars, manifestos; si hem pretès trametre les nostres idees, informar una tàctica determinada en un conflicte qualsevol des de les planes de la nostra premsa, en espanyol "vulgaris" hem redactat l'article dirigit als nostres companys, catalans com nosaltres mateixos.

Doncs bé; tot això per mi ja és història vella i oblidada; vergonya que em dol esmentar. Es també arribada l'hora de que com jo els altres companys sentim el greuge comès contra la nostra Pàtria, i de que procurem tots d'ací en avant fer-nos dignes d'Ella i dels nostres compatriotes.

Som, sense dubte, molts més dels que ens pensem els patriotes que en el si de les organitzacions sindicals, professant cada u llurs ideologies socials particulars, lluitem per la emancipació proletària, i entenc que és l'hora propícia per a manifestar-nos amb tota la claretat de la nostra ànima, sense disfresses de cap mena que obscureixin el nostre pensament i les característiques de la nostra raça

altiva i noble.

Jo t'asseguro, car amic, que des del moment que un nou comès em sigui encarregat pels meus companys, tot ell serà aconplit en el nostre idioma; i devem recomanar a tots els amics que es trobin en parell cas que en català parlin i es dirigeixin a tots els afiliats. Actes, manifestos, proclames, articles, comunicats, senzilles lletres, rebuts, en nostra cara i dolça llengua devem escriure'ls; en nostre idioma escrits devem exigir-los!

Es possible que quiscun mal intencionat "badoc" ens retregui el "potin" periodístic: l'idioma oficial del obrerisme cal que sigui aquell que no va acompanyat i no és defensat per baionetes. Però l'experiència russa l'ha condemnat al ridícul.

No; el nostre idioma que el guardin tantes baionetes com siguin necessàries, mentre siguin representació de la Justícia i de la Dignitat humanes.

I si l'exèrcit de Catalunya no ho fos, maleït sigui!

A.

La societat internacional prevista pel Socialisme té per base les nacions singulars; posades en una relació d'armònica coordinació.

L'internacionalisme proletari no es confón amb el cosmopolitisme anarquitzant dels primers socialistes. Resulta un desenrotlle més complet l'independència i la sobirania de les nacions naturals.

Suposant a totes les nacions lliures de tota coacció externa i mestresses de si mateixes l'internacionalisme proletari consisteix en aquests pobles i aquestes nacions, protegides per l'acord recíproc contra tota possible infracció de la seva Independència o Autonomia

ARTUR LABRIDA

("La Conflagrazione europea e il socialismo"), Roma, 1915.

DIVISA

L'estel d'un esguard
i el d'una senyera

la guerra i l'amar:
la sal de la terra.

Al llavi una flor
i l'espasa ferma.

Catalunya pot viure sense Espanya

Responent a l'eterna tesi de bon espanyol i de mal català — doncs ambdós hem empleat fins ara idèntiques raons per combatre el nacionalisme — de què Catalunya no pot viure separada d'Espanya ja que la pèrdua del mercat espanyol, seria fatal per la nostra indústria, ens havem proposat demostrar abastament i d'una volta per sempre que nostra indústria pot viure sens aquest mercat d'una importància il·lusoria. Per tant hem compulsat estadístiques i documents que ens han permès portar a cap unes estadístiques generals de l'exportació i renda catalana sols en el ram de teixits i estampats des del juliol de l'any 1921 al juny de 1922. Abans d'exposar al poble aquesta estadística, devem fer constar que si en ella hi haguessim volgut fer constar l'import de les exportacions d'altres indústries catalanes, com són les destileries, les de vins axampanyats i corrents i quiscunes altres que ara no recordem, l'importància del mercat espanyol per Catalunya seria encara molt més reduïda, i permeti-se'ns remençar a certs socis del Foment del Treball Nacional de Barcelona per l'ajut que ens han prestat en les nostres recerques.

La present estadística ens demostra, doncs, que la renda a l'Amèrica Llatina es quasi bé tant important com a la península ibèrica i en certs moments inclús l'avenatge, trobant-nos que en els mesos de setembre-octubre de 1921, l'avenatge en més de 4.000.000 de pessetes, i ens permetem dir, cosa

que indubtablement corroboraran persones enteses en aquests afers, que si les companyies de Navegació que l'estat espanyol subvenciona perquè serveixin regularment les vies de navegació a l'Amèrica, ho fessin més "regularment" l'exportació augmentaria encara en varis milions.

Per altra part, si els nostres fabricants cuidant a l'ensem la seva manufactura, hi ajunten la dignitat professional que tothom té de tenir amb el patriotisme, procuressin posar les seves fàbriques al nivell dels darrers avenços de l'enginyeria, indubtablement podrien pro-

duir més, millor i en més franca competència amb els productors estrangers, i si en això hi ajuntes- sin una franca cohesió amb l'obrer, procurant posar-lo també socialment a l'alçada de les modernes corrents sociològiques que s'han abrandat per l'Univers, i ell es mereix, tenim la seguretat que la producció augmentaria, i li seria possible vendre més barat, arribant així a triplicar les rendes del mercat americà, poguent-se riure molt bé de l'odi que nostra llibertat pugui produir al comprador espanyol.

Això de posar les fàbriques al nivell modern i de considerar a l'obrer com cosa humana, és necessari fer-ho com més prompte millor, doncs si ara no ho fan ells de grat, més tard, L'ESTAT CATALA, que no tardarà a constituir-se, els hi obligarà o potser ho farà pel seu compte.

EXPORTACIÓ FABRIL CATALANA, 1921-22

	Interior	Península	Amèriques
1921. — Juliol-Agost	2.874.325.18	9.538.542.35	6.435.327 —
Setembre-Octubre.	1.612.824.32	6.115.409.12	10.328.002.37
Novembre-Desembre.	3.014.572.18	7.545.832 —	8.535.012 —
1922. — Gener-Febrer	3.501.645.17	8.935.000.67	7.892.427.92
Març-Abril	4.325.114.38	5.872.468.35	6.987.437.24
Maig-Juny.	3.894.542.35	7.682.327.15	5.472.321.74
	19.223.023.58	45.689.579.64	45.650.528.27

La contribució de guerra que els alemanys feren pagar a Bèlgica importava 40 milions de francs mensuals.

Espanya cobra de Catalunya, on la població és tres vegades més petita que la de Bèlgica, 34

milions de pessetes cada mes, i almenys 7 milions per propines als empleats.

Espanya tracta i ha tractat sempre a Catalunya no ja com una colònia, sinó com un país vençut ocupat de nou.

ESTAT CATALÀ,

divideix la seva tasca, donada la variació d'assumptes que li seran sotmesos, en dues oficines: Oficina de Redacció i Oficina de Organització

Preguem als nostres comunicants que sempre que ho facin per escrit, baix sobre i indicant l'Oficina respectiva, segons l'assumpte que hi tinguin interès

Envers l'Estat Català

Per a que els catalans encaminem nostres esforços amb fermesa i èxit cap a la prompte implantació del Estat Català, és indispensable que no oblidem que tractant-se d'una obra de caràcter nacional, no pot ésser la bandera d'un partit, per fort i poderós que sigui, sino que és una obra a la que han de contribuir-hi tots els idearis que tinguin per principi fonamental la completa llibertat de la Nació Catalana.

I això es compren fàcilment, doncs si Catalunya fos avui una nació constituïda amb plena sobirania, actualment, com a tot arreu, partits que defensarien totes les opinions del pensament humà. Essent això una veritat indiscutible, hem d'acceptar que han de concórrer a la reconquesta de nostra llibertat tanta mena d'ideals, i d'una manera especial a Catalunya, on per raó de son peculiar caràcter, són difícils, sino impossibles, les grans concentracions dintre criteris tancats en una uniformitat doctrinal.

Per aquest motiu, és de precisió que tots els catalans, pensin com pensin en qualsevol dels mil problemes que divideixen l'Humanitat, tenint, com han de tenir, desig de llibertat i independència, posin son esforç a la feina preparatòria per a la implantació del Estat Català, sense que això vulgui dir que ni per un moment hagin de dei-

xar ses idees, ni renunciar per res als seus treballs de propaganda i si'ls és possible d'implantació.

I a n'als que ja tenim sumades nostres forces a la més noble de les causes, qualsevol que sigui nostra manera de pensar, hem de rebre sempre amb bona voluntat a tots els germans de Pàtria que s'ajuntin a nostre moviment, per més que damunt les quatre barres de nostra nacional ensenya, hi ostentin els atributs d'un ideal determinat. Per a nosaltres ha d'ésser una satisfacció veure acoblats a nostre entorn a tots els idearis que tenen vida dintre nostra nacionalitat, des dels més tradicionals als que representen els més moderns símbols del pensament humà.

Si sabem seguir aquests principis, nostra via serà planera, nostra feina no tindrà res de pesada, i aviat serà una realitat el pensament de l'inoblidable J. Narcís Roca, en la carta llegida l'any 1885 en el meeting celebrat al Teatre de Novetats per iniciativa del antic "Centre Català": "Les barres de Catalunya sobre les portes dels consuls i de les embaixades."

Són grans les pàtries segons la qualitat del amor que elles inspiren. Mira si és gran la nostra, que l'amor que ens inspira és un dret: per ço ho demanem i ho exigim. Mira si la vostra és petita que l'amor que ens inspira és un deure: per ço necessiten imposar-lo.

F. Pujolà i Vallès

El soldat que espera...

Oh com flameja el neguit!

Com brunz la sang, ardenta, dintre les venes, delirant per esclatar!

Oh sang! vi de l'esperit! fortaleixa i llum del cos! foc de l'ideal! Vibra més fort encara, encomanant al pensament la teva sentor brava, Així, e n' hora magna, tindràs més fúria per dur aquest cos abrandat,

o més empena, per eixir enllà del esboranc fatídic o de l'esquinç mortal; com una escopinada, esquitxant al rostre odiós, que detentà nostra llibertat...

Oh volguda llibertat!... bé tardes prou a venir! Serà perquè arribis més gloriosa? Tota una Pàtria t'espera, tot un poble t'aclama, tota una terra que fretura el teu bes, fecond de vida i plenitud...

Però ai! que veig botxins que t'escarneixen; són els mateixos de nosaltres... ¡maleïts!

L'ensenya barrada s'ha alçat ja clamorosa, aplegant l'exèrcit de la Pàtria, tots els seus fills van arrenclant-se ardits entorn d'ella; no mancarà ningú, tothom, sens distinció d'estaments, pendrà part a la creuada; fins els covards i els traidors ocuparan son lloc, les primeres i últimes fosses, s'obriràn per ells...

I les muntanyes i les planúries s'ompliran de braus guerrers de la Pàtria...

I cada combat serà una passa a la victòria definitiva, que foragitarà per sempre més a l'odiós enemic, cap allà als seus cataus tristos i miserables...

I després, la primera paraula pels caiguts vencedors, els anònims segelladors de la victòria, que no hauràn mort, no, vivents dins l'eternitat de la raça heroica i digna, per ells redimida...

I Catalunya lliure, serà plena i gran, seguint la nova ruta brillant, triomfadora...

Sigues ben bé tu! Tu i no un altre! Tu mateix! Fes-te la llei! Sigues una voluntat, un poder, un destí. Veieu el manament de la Nació als fills de l'època. Per la llibertat de cadascú espera la Nació assolir la llibertat col·lectiva. De manera que enganya als altres, aquell sofista que desprecia la Nació, com a forma arcaica de vida.

Didac Ruiz.

De "La Dictadura Espiritual de Catalunya".

SECCIÓ OFICIAL

ACLARACIO

Han vingut a aquesta oficina d'organització de L'ESTAT CATALA, un gran nombre de cartes que fan referència al manifest dels C. S. C., que els patriotes de Cuba iniciaren.

Agraint amb tota l'ànima aquestes valuoses adhesions, devem fer constar que es publicaren en aquestes planes, per exterioritzar l'obra fonament patriòtica dels nostres germans de la lliure República de Cuba i que trobem excel·lent l'idea d'aquesta organització que han iniciat, de la que en desitgem un feliç èxit i que dongui valuosos fruits, en bé de la llibertat de Catalunya.

Però, també devem fer constar, que fins avui, no és possible dur a terme altra organització que la que aquesta oficina du a cap; organització en la que s'hi va treballant, i que de moment es pot dir que és un veritable èxit patriòtic.

L'organització nostra, organització de la Catalunya interna, està d'acord completament i cooperarà a la tasca redemptora dels nacionalistes catalans que realitzen de Cuba estant.

Queda doncs ben clar, que els catalans fora de Catalunya poden enviar la seva adhesió al "Catalunya" Grop Nacionalista Radical, F. S. Hechevarria Baja, 5, Santiago de Cuba.

Fem avinent a tots els patriotes que tinguin fe en els treballs d'organització que es realitzen. Les impaciències duen inevitablement al fracàs. Avui podem assegurar que la feina que s'inicia és un èxit grandíol.

Cada dia són més els catalans, que s'ofereixen per la causa alliberadora.

I pla a realitzar està perfectament coordinat i és assimilable a l'incipient acció nacional que es du a cap.

rò sense que en resulti cap responsable definitiu. De saber qui és, ja ho sap tothom, fins el diputat socialista per Bilbao, però com el sistema grec, mai ha sigut moda a Espanya, no hi ha cap por de que ningú, més que els desgraciats màrtirs del imperialisme espanyol, paguin les culpes dels seus directors.

De responsabilitats sense aquestes, n'hi ha encara de pitjors: les injustícies de que ha sigut objecte el jovent català en terres africanes i la repressió crudel i innoble de que darrerament han sigut víctimes els nuclis industrials de Catalunya, són fets que tenen els responsables ben determinats, i d'aquesta mateixa darrera que no té exemple, ni entre les matances armènies, ni entre les barbaritats dels zaristes, aquells espanyols que tan criden, ni se'n preocupen ni en parlen, amb tot que ningú ignora que són espanyols llurs organitzadors, directors i autors.

La Història d'Espanya està plena de crims de tota mena: la cronologia dels seus reis compta a dotzenes d'exemplars gens recomanables: la imperialització d'Amèrica és la vergonya més gran que registren les cròniques humanes. No obstant això, a no ésser algú innocent, mai ningú ha pagat responsabilitats de cap mena.

La reina Isabel la Catòlica enlairada a la categoria de símbol d'una raça, és un veritable símbol després de coneguts els tractes que sofrí la Beltraneja.

No espereu doncs que Espanya destrii responsables i menys encara que els hi apliqui Justícia. Això no és possible que vingui dels governants, perquè la podridura és general: tampoc pot venir del poble, perquè en un Estat policíac i militarista, el poble no és res.

Les responsabilitats les va aplicar Cuba conquerint sa independència.

Es aquest l'únic camí, de lliurar-nos, per sempre més, de les vergonyes que ens deshonren.

Mot d'ordre

CAMBIAR UN COMISSARI MILITAR PER UN COMISSARI CIVIL EN PLENA GUERRA, ES UN COMPLERT RECONeixEMENT DE QUE CONTINUA LA MAI ESTRONCADA HISTORIA DE DERROTES.

ES HORA DE TREBALL.

SPHINX

Responsabilitats

Ara com ara, els espanyols estan tots enqueferats volguent esbrinar quins són els responsables de la desfeta d'Annual. Encara que nosaltres som en tot i per tot partidaris de la més completa Justícia, no creiem que tot això passi d'ésser una de les tantes comèdies de que està plena l'Història d'Espanya. Interinament el govern va caure, per a que les actuals Corts no poguessin fer res i les vinents d'aquí vuit o deu mesos ja estaràn reunides per a tornar a fer discursos parlant de les responsabilitats del Marroc; pe-

Es cosa relativa i fàcil fer grans esforços i sacrificis sota una tensió suprema d'una gran crisi.

En els temps fàcils de la pau, quan la guerra i els sofriments, les lluites i la glòria eren llunyanes, els patriotes aprofitaren el temps, sacrificaren les hores sens objecte, no sols en l'exercici, sinó en les pràctiques i en l'estudi de l'art de la guerra. Avui, aquests patriotes, són ja incorporats i segons la valiosa opinió de generals eminents, aquestes divisions han justificat plenament els seus títols per a des-empenyar el paper que se'ls hi assigni, en la defensa nacional o en les primeres línies de la batalla.

Lord E. H. Asquith

Parlament a Cardiff, octubre de 1914.

Per L'Estat Català

Deia suara En Josep Pla, que era necessari crear a Catalunya, per damunt dels càlculs estadístics i tecnicistes, una superació del nostre sentiment nacional, que era necessari crear una Passió, que abrاندi a tots els catalans en els principis nacionalistes; ço

mateix deia En Rovira i Virgili en una rèplica a En Gabriel Alomar sobre l'intensitat del nostre sentiment nacional, ço mateix és el principi per el qual nosaltres propugnem.

Cal, catalans, que, per damunt de tota llei d'accidents, proclamem la nostra fé en una dogma, que'ns uneixi a tots per damunt de la diversitat de parers: la Independència de la Pàtria.

Vosaltres, tots aquells qui us sentiu plenament catalans, que combregueu, nacionalísticament parlant, en els nostres ideals, vosaltres que pot ésser pertanyeu a diversitat de nuclis, d'associacions, de criteris divergents entre sí, cal que coopereu a una obra a tots comuna: L'Estat Català, cal que amb tots els prejudicis de classe, amb tots els criteris diferents amb que pogueu matitzar el vostre nacionalisme, integreu els rengles comuns de l'exèrcit de la Pàtria, car no duptem en vostra ferma actitud de nacionalista intransigent i, la pàtria i el seu orgue, l'Estat Català, fórmula d'unificació de totes les vostres forces, deu ésser filla de les aportacions culturals de tots nosaltres.

Cal que aquests nuclis fixin l'actitud, principalment els polítics, davant Espanya i davant Catalunya; una separació esperitual avui existeix entre

una i altra unitat; cal, doncs, un separament entre els col·laboracionistes a una política general espanyola, i els que reconeixen la necessitat d'un organisme representatiu de tots i dirigent del nostre dogma, d'un criteri patriòtic nacional, oposat a tota força enfront de la nostra.

Si un punt de contacte ens uneix a tots els catalans, la necessitat de la Llibertat Nacional, cal propugnar per a crear òrgans adequats a aquestes aspiracions; tot moviment deu tindre, convergint-hi necessàriament per a la seva propulsió, aquest òrgan de que suara parlaven; un criteri nacionalista independentista, fem aquesta classificació davant certes teoritzacions que retornem, després d'afirmacions purament nacionalistes, a elequbracions acomodaticies, cal comanar-lo per a que, en tot ço que no sia carn, dels seus principis polítics, en faixi deixa a una institució superadora i representativa de les forces nacionals catalanes: l'Estat Català.

Català: Si et sents prou patriota i prou home, envia t'adhésió per escrit, amb ton nom, cognoms i professió, al Secretariat d'organització, Sant Honoart, 7, pral; Barcelona.

ESTAT CATALÀ

Sortirà quinzenal

Suscripció a Catalunya 3 pessetes semestre

S'admeten donatius per a estendre nombres francs